

[Økonomiministeren.]

ler krav, som vi mener kommer derhen, hvor vi ikke vil være i stand til at acceptere dem.

Anden næstformand (*Nathalie Lind*):

Jeg beder om lidt mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Ørdføreren for forespørgerne (*Stetter*)(KF):

Jeg konstaterer, at økonomiministeren nu for anden gang har undladt at besvare mine to konkrete spørgsmål, for det første om, hvorvidt ØD er forudsætningen for indkomstpoltik, for det andet hvornår og hvordan man vil nedsætte renten i henhold til løftet i septemberforliget.

Jeg vil gerne her som afslutning for vort vedkommende sige, at debatten ikke har fået det forløb, som vi havde håbet på. Regeringen mener, at vi kan fortsætte med den planlagte økonomiske politik. Det mener vi ikke. Det mente vi heller ikke, da vi undlod at stemme for finanslovsforslaget. Jeg forstår ikke, at regeringen tør sende folketinget hjem i den nuværende økonomiske situation. Bremserne skulle allerede have været slået i for længe siden. Nu løber inflationen videre til skade for alt og alle, og man overlader til Nationalbanken at klare problemerne.

Nu vel, vi kan ikke komme længere i denne diskussion, fordi de 122 mandater står bag ved regeringen, og der er ingen af dem, der er til at rokke, men vi mødes ved næste korsvej. Den nuværende økonomiske og planlagte politik er uansvarlig.

Maisted (FP):

Til ministeren vil jeg sige, at jeg ikke sammenblander tingene. Ministeren sagde heroppefra, at Vesttyskland førte en lige så letsindig politik som Danmark, og så gjorde jeg ministeren opmærksom på, at der var den forskel, at Vesttyskland har overskud på sin betalingsbalance modsat os, og at der var grund til at nære frygt for den danske krone i marts måned. Det er jo bl. a. derfor, vi har en gæld på omkring 4 mia kr. Jeg har også i mit første indlæg påpeget, hvad danske banker siger til dansk erhvervsliv, nemlig at denne valutakrise ikke er afblæst, og

at vi kan forvente i efteråret at få en tilsvarende krise.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Nu er det ikke afgørende at diskutere sådanne små forskelligheder som dem, hr. Wilhjem gjorde opmærksom på, for der kan findes mange af den slags. Det skal jeg afstå fra.

Derimod vil jeg understrege, at det ikke er så længe siden, økonomiministeren fra denne talerstol erklærede, at vi kan afskaffe arbejdsløsheden, hvis vi vil. Nu får jeg — jeg var lige ved at sige: gud hjælpe mig — det svar, at man var nødsaget til at begrænse det, fordi det gik ud over valutaen. Ja men så er spørgsmålet: foretrækker økonomiministeren at stå fast på det, han sagde under en tidligere debat, at arbejdsløsheden kan afskaffes? Hvis den kan det — og deri er jeg enig — hvad er det så, man vil sætte i stedet, når man ikke stadig væk vil udvide forbruget? Det er jo det, der er afgørende.

Økonomiministeren (*Per Hækkerup*):

Til hr. Knud Jespersen vil jeg gerne sige, at efter min opfattelse er det fortsat et problem, som vi afgør selv her i landet, om vi vil affine os med en arbejdsløshed, eller vi vil afskaffe den. Det er klart, at mulighederne eller besværet, vil jeg hellere sige, hænger sammen med vores betalingsbalance-situation. Hvis vi har en gunstig ydre udvikling, så er det lettere. Hvis vi har en ugunstig ydre udvikling, så er det besværligere. Men vi kan, hvis vi vil, føre en politik, hvor vi får nedbragt betalingsbalanceunderskuddet, og det anser jeg for en forudsætning for, at vi kan opnå en høj og stabil beskæftigelse uafhængig af den ydre verdens påvirkninger. Det kan vi, hvis vi vil, men det kræver en meget, meget hårdhændet økonomisk politik, derunder også en meget, meget hårdhændet indkomstpoltik.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Denne gang vil jeg takke økonomiministeren; jeg er nemlig enig: vi kan, hvis vi vil. Derfor glæder jeg mig meget til den forespørgsel, som kommunisterne har stillet om beskæftigelses-situationen. Jeg håber, at